

HỒI 305

Danh Khắc Thạch Dao

K

hấu Trọng đi theo sau Tống Ngọc Trí, đến một tảng đá lớn bên bờ suối, Tống Ngọc Trí dừng lại nói: “Người tới đây làm gì?”.

Khấu Trọng cố kìm nén nỗi xúc động đang trào dâng, dịu dàng đáp: “Đương nhiên là vì Tống tam tiểu thư của ta, ta tới Lĩnh Nam chuyển này là để xin lỗi nàng”.

Tống Ngọc Trí lắc đầu thở dài: “Khấu Trọng người sao lại là hạng người lười thôi lảm lòi như vậy? Ngày ấy ở Lạc Dương không phải đã nói là nhất đao lưỡng đoạn là nhất đao lưỡng đoạn, sau này không liên quan gì đến nhau nữa rồi hay sao. Cẩn thận không Ngọc Trí sẽ coi thường người đó”.

Khấu Trọng cười khở: “Ngọc Trí chớ nên hiểu lầm, lần này ta tới tuyệt đối không phải cầu xin nàng nối lại tình xưa!”.

Tống Ngọc Trí hứ nhẹ một tiếng, dùng giọng mũi nói: “Đừng tự trát vàng lên mặt mình, ai có tình xưa với người mà nối chứ?”.

Khấu Trọng lộ ra bản tính, cười cười nói: “Vậy thì cái lần ở trong ngõ nhỏ bên ngoài trang viên của Thẩm Lạc Nhạn ở Huỳnh Dương thì gọi là gì?”.

Tống Ngọc Trí tức giận tròn mắt hạnh, gắt giọng quát: “Người thử nói lại lần nữa xem!”.

Khấu Trọng nhớ lại những ngày tháng vất vưởng đầu đường xó chợ ở Dương Châu, nếu có người bảo mình nói lại lần nữa mà mình ngây thơ nghe lời, vậy thì đại chiến sẽ bắt đầu, bèn vội vàng xua tay nói: “Trí Trí bớt giận mà bỏ quá tội hồ ngôn loạn ngữ cho ta, hắc! Trở lại chuyện chính, ta chỉ muốn đến gặp mặt nàng một lần thôi, quyết chẳng dám si tâm vọng tưởng gì thêm”.

Cặp mắt đẹp của Tống Ngọc Trí nhìn chăm chăm vào mặt gã không chớp, không nói gì, tựa như đang quan sát xem gã có thành ý hay không.

Khấu Trọng càng nhìn càng yêu, nhẹ giọng nói: “Trí Trí gây đi nhiều rồi!”.

Tống Ngọc Trí không vui nói: “Chuyện đó thì liên quan gì đến Thiều soái nhà ngươi, nói thẳng ra đi! Tại sao lại vất vả tìm đến Lĩnh Nam này làm gì?”.

Khấu Trọng thở dài: “Ngồi xuống nói chuyện được không? Ở nơi đào nguyên vắng địa có thể tẩy sạch hết bụi trần này, lẽ nào chúng ta cũng không thể ngồi nói chuyện với nhau một lát sao? Cứ cho là nàng không coi ta là... hắc! Thì cũng có thể coi là bằng hữu gặp nhau một lần được chứ?”.

Tống Ngọc Trí trừng mắt lên nhìn gã hồi lâu, rồi gật đầu nói: “Được rồi!”.

Nói đoạn liền ngồi xuống bờ sông, đôi hài hoa nhỏ khẽ chạm nhẹ xuống mặt nước tạo thành những gợn sóng kéo dài.

Khấu Trọng thận trọng ngồi xuống bên cạnh nàng, cách một khoảng chừng một thước, lẩm bẩm như đang nói với chính mình: “Thực lòng thì ta vốn không hề có dự định tới Lĩnh Nam, bởi ta biết Trí Trí sẽ không thay đổi quyết định của mình. Nhưng không hiểu tại sao, trong đêm Trung Thu trăng sáng vàng vạc, ta đột nhiên có một nguyện vọng mãnh liệt, đó là nhân lúc trước khi binh bại thân vong, đến gặp Trí Trí một lần, nói với nàng những điều đã chôn giấu trong lòng từ lâu.

Ngữ khí của gã chân thành khẩn thiết, Tống Ngọc Trí nghe cũng không khỏi động lòng, hai hàng lông mày dày nhíu lại nói: “Đừng gạt ta, Khấu Thiều soái ngươi gần đây mới đại triển thần uy, trước sau đánh bại Vũ Văn Hóa Cập và Lý Tử Thông, đoạt lấy Bành Thành, Lương Đô, Đông Hải...tổng cộng hơn hai mươi thành trì, lại đại phá liên quân của ba phe Tào Ứng Long, Chu Xán và Tiêu Tiến, sao mở miệng đóng miệng đều như kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể lạc bại như vậy? Có phải muốn người ta đồng tình thương hại hay không?”.

Khấu Trọng chậm rãi nói: “Giờ tuy ta đã có chút thành tựu nho nhỏ, nhưng cũng giống như cầu vồng trên trời, chỉ sáng đẹp được chốc lát rồi sẽ từ từ biến mất. Lý tiểu tử đã thu được Quan Trung, lại có Từ Hàng Tịnh Trai ở phía sau dẫn đầu toàn bộ võ lâm Bạch Đạo hết lòng ủng hộ, nhân tâm quy về một mối, chuyện ta thất bại chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Gặp được Trí Trí nơi đây, Khấu Trọng này có chết cũng không hối hận”.

Tống Ngọc Trí nhắm mắt lại, chậm rãi nhả ra từng chữ một: “Nếu đã như vậy, sao ngươi không thoát khỏi vòng xoáy tranh đoạt thiên hạ, ung dung du sơn ngoạn thủy như huynh đệ Từ Tử Lăng của ngươi ấy, như vậy chẳng phải cũng được phỉ chí bình sinh hay sao?”.

Khấu Trọng lắc đầu thở dài: “Nếu ta có thể làm vậy thì sớm đã kim bồn giải nghệ từ lâu rồi, đại trượng phu gia ngựa bọc thân, muốn chết cũng phải chết cho oanh liệt, muốn ta cúi đầu nhận thau trước Lý tiểu tử là tuyệt đối không thể. Cho dù còn một binh một tốt, ta cũng phải đấu với Lý gia đến cùng”.

Tống Ngọc Trí trầm ngâm giây lát rồi cúi đầu khẽ hỏ: “Nếu đã như vậy, người đến tìm người ta làm gì?”.

Khấu Trọng giật mình thất thanh thốt lên: “Trí Trí!”.

Tống Ngọc Trí đứng dậy, cúi đầu nhìn gã, ánh mắt nồng nhiệt nhưng cũng rất phức tạp: “Nếu như giữa Ngọc Trí và thiên hạ chỉ được chọn một, Khấu Thiếu soái sẽ quyết định thế nào?”

Khấu Trọng râu rĩ guọng cười, nói: “Trí Trí chắc cũng biết ta đã nhúng chân xuống bùn, không thể nhắc chân lên được, nàng sao có thể nhẫn tâm bắt ta đưa ra sự lựa chọn tàn khốc như vậy được chứ?”.

Tống Ngọc Trí nhoẻn miệng nở một nụ cười như đóa hoa tươi chớm nở, nhưng cũng đượm vẻ thê lương, bình tĩnh nói: “Tàn nhẫn là người chứ không phải ta. Ngọc Trí đã phải tránh về phương Nam chính là vì muốn quên người đi, tại sao người còn đến gặp ta lần cuối làm gì nữa? Hà tất phải khổ như vậy?”.

Khấu Trọng lẩm bẩm tự trách: “Là ta không tốt, còn tưởng rằng làm vậy sẽ khiến Trí Trí vui vẻ, để lại một hồi ức tốt đẹp cho nàng. Hà, giờ ta mới biết Trí Trí thâm tình với ta như vậy”.

Tống Ngọc Trí ngạc nhiên thốt lên: “Ai thâm tình với người?”.

Khấu Trọng bắt đầu cảm thấy hồ đồ, gãi đầu nói: “Nếu Trí Trí không yêu ta, tại sao còn phải bỏ về Lĩnh Nam để quên ta đi làm gì?”

Tống Ngọc Trí nghiêng mặt suy nghĩ giây lát rồi gật đầu nói: “Ta cũng từng nghĩ đến vấn đề này, cuối cùng đã có một kết luận, người có muốn nghe không?”.

Khấu Trọng thở dài: “Không cần nói tiểu đệ cũng đoán ra được không phải là lời gì dễ nghe. Được rồi, nói đi! Đau lòng đến mấy cũng không chết được đâu!”.

Tống Ngọc Trí trách móc: “Người giỏi dụng sách lược lắm, lần này có phải đang sử ra chiêu giả bộ đáng thương hay không?”.

Khấu Trọng cười khở: "Tình trường như chiến trường, tất nhiên cũng cần phải có một chút chiến lược mới được, có điều hiện giờ hình như chẳng hề có chút hiệu quả gì cả, ta đã đủ thẳng thắn chưa?".

Tống Ngọc Trí khom gối ngồi xuống tảng đá, không nhìn được bật cười khanh khách: "Suýt chút nữa bị ngươi làm cho tức chết rồi!".

Khấu Trọng được nước làm tới nói: "Có thể cho ta hôn nhẹ lên hai má Trí Trí được không?".

Tống Ngọc Trí lập tức đỏ bừng mặt, giận dữ quát: "Ngươi nghĩ Tống Ngọc Trí này là hạng người gì?".

Khấu Trọng vội vàng nói lảng sang chuyện khác: "Trí Trí còn chưa nói ra cách nhìn của mình về quan hệ yêu hận khó phân của chúng ta mà!".

Tống Ngọc Trí cúi đầu lẩm bẩm nhắc lại hai lần mấy chữ "yêu hận khó phân", rồi dịu giọng đáp: "Kết luận của ta là quan hệ của chúng ta lằng nhằng khó dứt như vậy là bởi trong đó có ba phần ái tài, ba phần bằng hữu, kỳ dư chỉ có bốn phần là tình cảm nam nữ, nhưng trong bốn phần đó hận nhiều hơn yêu, người ta nói thế đã đủ thẳng thắn chưa?".

Khấu Trọng vỗ đùi cười cười nói: "Chỉ có một phần là tình cảm nam nữ cũng đủ làm Khấu Trọng này thỏa mãn lắm rồi!".

Tống Ngọc Trí tỏ vẻ bức bối nói: "Là ngươi nói ra đấy nhé!".

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Trí Trí tin cũng được, không tin cũng được, lần này ta tới đây thật sự là do không thể nén lòng, mong được gặp nàng một lần, sao chúng ta không quên đi tất cả, mà bắt đầu lại từ đầu, sống bà nó... à! không phải! Chỉ là tương kính như tân ở với nhau ba ngày, sau đó ta sẽ cùng Lăng thiếu gia đến Quan Trung tầm bảo, chuyện về sau thế này đành tận nhân lực rồi chờ thiên mệnh mà thôi!".

Tống Ngọc Trí biến sắc thốt lên: "Lý gia đang giảng thiên la địa võng ở Quan Trung đợi các ngươi, hai ngươi đến đó để tìm cái chết hả?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Còn nói hận nhiều yêu ít? Thì ra Trí Trí vẫn rất quan tâm tới ta!".

Gương mặt xinh đẹp của Tống Ngọc Trí đỏ ửng, giật dờ nói: "Chưa bao giờ ta gặp kẻ nào mặt dày như ngươi, ngươi và Từ Tử Lăng đều là bằng hữu của Ngọc Trí, lẽ nào nhìn thấy bằng hữu đi vào chỗ chết mà không nói câu nào được hay sao?".

Khấu Trọng khôi phục lại bản sắc, cười hì hì nói: "Lý tiểu tử càng chuẩn bị sẵn sàng, thì chuyển đi Quan Trung lại càng thú vị, Khấu Trọng này từ nhỏ đã không thể chịu nổi tịch tịch buồn chán, có Lý tiểu tử chơi cùng với ta, ta cảm kích hẳn còn chẳng kịp nữa là".

Tống Ngọc Trí tròn mắt nhìn gã một lúc lâu, cúi đầu nói: "Chẳng trách cha ta lại nói ngươi là một kẻ thiên tính bướng bỉnh bất kham!".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt lên: "Cha nàng gặp ta rồi à?".

Tống Ngọc Trí điềm đạm nói: "Có biết tại sao lại gặp người ta ở đây không?".

Khấu Trọng hoang mang lắc đầu.

Tống Ngọc Trí chậm rãi nói: "Ta đã nhờ các huynh đệ Lý Liễu ở gần đây kiếm người để kịp thời ngăn lại, không cho ngươi đến Tống Gia Sơn Thành".

Khấu Trọng mù mờ không hiểu, hiểu kỳ hỏi: "Ta đến Tống Gia Sơn Thành thì có vấn đề gì chứ?".

Tống Ngọc Trí nở một nụ cười gượng gạo, cúi gằm mặt nói: "Cha sẽ giết ngươi!".

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: "Gì hả?".

oOo

Từ Tử Lăng đi vào khoang thuyền rộng, đã có bảy tám người chiếm mất một trong hai chiếc bàn tròn, ngồi cao đàm khoát luận âm ỉ.

Có người muốn chào hỏi Từ Tử Lăng, nhưng thấy thần thái lãnh đạm và gương mặt đầy sẹo của gã, nên lời ra đến miệng lại rụt lại.

Từ Tử Lăng đến bên chiếc bàn còn lại ngồi quay lưng với họ, nhìn ra cửa sổ, thấy chúng nhân nói chuyện làm ăn buôn bán, chán chẳng buồn nghe, trong lòng không khỏi nghĩ về chuyện một gia đình Hàn Trạch Nam.

Giả như truy binh giữa đường bắt kịp bọn họ, sự tình ngược lại sẽ dễ giải quyết hơn rất nhiều, gã chỉ cần trực tiếp xuất thủ đánh đuổi bọn chúng đi là xong. Nếu như đến Trịnh Quận bọn họ mới rời quyền đao vong, vậy thì gã sẽ rất khó giúp đỡ, thế nào thì gã cũng không thể đi theo họ mãi, vừa không thực tế lại vừa không tiện.

Phương pháp duy nhất là trước khi đến Trịnh Quận gã phải tìm cách nói chuyện với Hàn Trạch Nam, xem có thể thuyết phục được y không.

Từ Tử Lăng tuyệt đối không phải hạng người thích lo chuyện bao đồng, nhưng Tiểu Kiệt làm gã nhớ đến Tiểu Lăng Trọng, dù thế nào gã cũng không thể để đứa trẻ vô tội đó rơi vào tay lũ ác nhân.

Nghĩ tới đây, gã lại thầm mắng mình ngu xuẩn, muốn biết chuyện làm Hàn Trạch Nam đau đầu, nếu không hỏi được thì có thể âm thầm điều tra cũng được.

Đang định đứng dậy về phòng thì chợt có người đến bên cạnh gã, đặt bịch một vò rượu lên bàn, cười cười nói: “Ngũ hồ tứ hải đều là huynh đệ, lão ca có hứng thú uống vài chén với tại hạ không?”.

oOo

Tống Ngọc Trí chậm rãi nói: “Trước đó cha ta rời thành ra ngoài mười ngày, hôm kia mới quay lại, vừa về đã gọi Trí thúc và Lỗ thúc tới Các Đạo Thính Vũ Đường của người nói chuyện, bảo người sẽ tới sơn thành trong ba ngày”.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: “Thì ra lão nhân gia người đã đích thân ha sát Thôi Kỷ Tú, chẳng trách mà giống như biểu diễn vậy, nhẹ nhàng mà dứt khoát”.

Tống Ngọc Trí ngạc nhiên thốt lên: “Người gặp cha ta rồi?”.

Khấu Trọng giải thích một lượt rồi hỏi: “Ta và cha nàng hôm nay không oán, sau này không cừ, tại sao lại phải giết ta? Lẽ nào người không biết nếu giết chết ta, bảo bối nữ nhi này sẽ không nhận mình làm cha nữa hay sao?”.

Hai má Tống Ngọc Trí như bị một áng mây hồng che phủ, giận dữ quát lên: “Cha mà giết chết tên tiểu tử nhà ngươi, người ta cảm kích người còn chưa kịp nữa là”.

Khấu Trọng cố làm ra vẻ nhún nhường nói: “Xin tam tiểu thư khai đạo cho Khấu tiểu tử, nếu tiểu thư muốn nhìn thấy Khấu tiểu tử này bị giết, tại sao còn đến đây chặn đường cảnh cáo, bảo ta bỏ trốn?”.

Tống Ngọc Trí ngây người, kể đó hai tai cũng đỏ bừng lên, cúi đầu giải thích một cách yếu ớt: “Ngươi là bằng hữu của người ta mà!”.

Khấu Trọng chậm rãi đưa tay ra, vuốt nhẹ lên gò má phấn của nàng.

Thân hình Tống Ngọc Trí khẽ run lên, ư lên một tiếng nói: “Khấu Trọng à! Đừng...!” Bàn tay Khấu Trọng chạm lên gò má mềm mại khiến người ta hồn phi phách tán của nàng, đầu ngón tay phất nhẹ lên vành tay trơn mượt, vươn người lên trước dịu dàng nói: “Chúng ta đừng tự gạt lòng mình nữa được không?”.

Tống Ngọc Trí giật mình nói: “Người ta không nói đùa với người đâu, cha đã đã khắc tên người lên tảng đá mài đao của người rồi, như vậy có nghĩa người chính là đối thủ tiếp theo của người đó!”.

Khấu Trọng bật người đứng dậy: “Trí Trí là bảo bối nữ nhi của người, mà còn không hiểu tâm ý của lão nhân gia bằng nữ tể tương lai này, ý của người chính là muốn xem thành ý của ta với nàng, còn muốn thử xem Khấu Trọng này có bao nhiêu phân lượng nữa”.

Tống Ngọc Trí chẳng buồn để ý gã tự xưng là con rể tương lai của cha mình, thất thanh thốt lên: “Người căn bản không hề hiểu cha ta, phàm là người bị cha khắc tên lên đá mài đao, cuối cùng đều thành dã quỉ dưới đao của người cả. Đó không phải chuyện đùa đâu! Hừ! Cùng lắm người ta sẽ ở với người ba ngày, nhưng ba ngày sau người phải đi càng xa càng tốt, sau này cũng không được đến đây nữa!”.

Khấu Trọng lắc đầu thở dài: “Nếu ta cứ bỏ chạy như vậy thì sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách có được Trí Trí! Có biết tại sao ta nói ta hiểu cha nàng hơn cả nàng không? Bởi vì chúng ta là cùng một loại người!”.

Tống Ngọc Trí giận dữ gất lên: “Người vẫn chứng nào tật nấy!”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Ta phấn đấu để vượt qua kỳ hạn ba ngày, Trí Trí nàng phải hân thưởng sự dũng cảm của ta mới đúng. Có được một phần tình ý của Trí Trí, ta chột khôi phục sinh cơ, tràn đầy lòng tin tranh đoạt thiên hạ với Lý tiểu tử. Cuộc đời chưa bao giờ đẹp như bây giờ, Trí Trí có thể cố vũ ta thêm một lần nữa không?”

- o O o -